

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

מ.א. 7480851

סמל חלמית דניאל ז"ל

סמל חלמית דניאל ז"ל
בן 20 בנפלו

בן מגדה ופטר
נולד בדנמרק

ב-כ"א באדר תשנ"א, 7/3/1991

התגייס ב-18.10.2009

התגורר בירושלים

נפל בעת מילוי תפקידו

ב-י"ז בתמוז תשע"א, 19/7/2011

שרת במשטרה הצבאית

תפקיד: מ"כ טירונים בפש"צ (פלוגת שוטרים צבאיים)

נקבר בהר הרצל, ירושלים

אזור: ד, חלקה: 7, שורה: 4, קבר: 7.

הותיר הורים ואחות, סבתא וסב, דודים
ובני דודים

קורות חיים

דניאל נולד בעיר הומבלה (Humble) בדרום דנמרק, בכ"א באדר תשנ"א (7.3.1991). אח צעיר לקרן, הגדולה ממנו בשנה ו-5 חודשים, ובן לאנשי חינוך שלימדו ב- Humble Efterskole, ב"ס של רשת החינוך העצמאי בדנמרק.

בשנת 1995, חזרה אמו ביחד אתו ועם אחותו קרן ארצה, וקבעה את מגוריה בירושלים, בסמוך להוריה, סבתא וסבא של דניאל.

דניאל למד בבית הספר היסודי ברמת שרת בירושלים. מתחילת לימודיו הצטיין בכל התחומים. בכיתה ב' הוא אובחן כמחונן ומכיתה ג' החל ללמוד יום בשבוע בבית ספר למחוננים אופק. "גם שם, בין ילדים מבריקים, היית מיוחד במינך", כתבה אמו של דניאל, "מיוחד בהליכותיך, מיוחד בפשטות בה למדת, הבנת, קראת וביצעת".

לאחר ביה"ס היסודי, עבר דניאל ללמוד בפנימיית "נווה צאלים" במושב רמות השבים, שם למד מסוף כיתה ו' וסיים בהצלחה מרובה יב כיתות.

"דניאל הילך קסם על העולם. הוא ידע לתת אהבה וידע לקבל בחזרה... בכל תחום שבחר לגעת הוא התגלה כמוכשר, והיו הרבה כאלה. כדורסל ומוזיקה היו התחומים האחרונים בנווה צאלים שבהם גילה את כישורו. הוא הביא לביטוי את יכולותיו הגבוהות בדרך צנועה ונעימה. הוא אימן ילדים בכדורסל, ארגן משחקים והתלהב באותה מידה לשחק בקבוצת ליגה בכפר סבא עם איש צוות מבוגר או עם ילד שרק למד להקפיץ כדור. הילדים הצעירים העריצו ואהבו אותו על היחס החם והמכבד שידע להעניק להם", סיפר אוהד שפיר, מנהל פנימיית "נווה צאלים", בהספדו ביום ההלוויה של דניאל. וכך גם זוכרים אותו חבריו: "דניאל היה כמו אח גדול שלי. הוא תמיד דאג לחלשים ושם אותם לפניו. הוא

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

סמל חלמית דניאל ז"ל

היה מלא בשמחת חיים ושימח את כל מי שהיה בסביבתו. הוא היה מנהיג חברתי... דניאל שימש דוגמה לי ולילדים אחרים. הוא היה מודל לחיקוי עבורי, תמיד אשאף להיות כמוהו". מילים אלו כתב חבר לספסל הלימודים למגדה, אמו של דניאל.

עוד בילדותו בלט דניאל כספורטאי מוכשר. בגיל צעיר שיחק כדורגל, ובפנימייה החל לשחק כדורסל. בכיתה י"א הצטרף לנבחרת הנוער בכדורסל של הפועל כפר סבא, כשאת סגנון משחקו פיתח באימונים ותוך כדי צפייה בשחקני כדורסל מפורסמים ביוטיוב. הוא זכה בציון "שחקן למופת". וכך כתב באוגדן לזכרו המאמן שלו עינב כהן: "אני מנסה לכתוב כמה מילים על משחק כדורסל שהיית מרכזי בו... אבל וואללה, היה כל כך הרבה מעבר לזה, היו השיתופיות והחברות, והאכפתיות. מה זה בסך הכל כדורסל? להכניס כדור לפח עם חור... אתה היית כל כך חבר של כולם, יראת מלפגוע באדם ושמחת בשמחתו. אני מנסה לכתוב על הצחוקים שעשית כל הזמן, אני מנסה לכתוב על האומץ שהיה בך, איזה אומץ... נלחמת במשחק מול אריות, מפלצות אדם, יצרת מגע ללא פחד. היית 'לוחם הקומנדו' של הפועל בר-אילן כפר סבא."

מגיל צעיר הוכיח דניאל את עצמו כאוטודידקט בכל תחום. "מבריק באופן פשוט להפליא", דברי אמו, "לא עשית עניין משום דבר. פשוט עשית, ותמיד הצלחת". משחר ילדותו אהב מאוד לקרוא, בעיקר ספרי פנטזיה ומדע בדיוני, ומשלא הספיקו לו הספרים בעברית, רכש ספרים באנגלית, ובעזרת מילוני האינטרנט קרא אותם. כך גם לימד את עצמו אנגלית, וכנער, דיבר בשפה זו ברמת שפת אם והפגין שליטה במבטאים וניבים שונים כמו אמריקאי, בריטי, אוסטרלי ואפילו דרום-אפריקאי.

בעקבות הקריאה התפתח אצל דניאל עניין רב בכל הקשור למשחקי מחשב ולמשחקי תפקידים בנושאי מדע בדיוני ופנטזיה. הוא החל לשחק במשחק "מבוכים ודרקונים" ועד מהרה השתלט בקלות על הפעלה בו זמנית של כעשרה שחקנים. הכול בקפדנות ובהתאם לספר הכללים העבה של המשחק, אותו קרא כמובן באנגלית. בנוסף החל דניאל, שכבר בגיל חצי שנה השתלט בקלות על בניית לבני "דופלו", להרכיב ולצבוע מיניאטורות של חיילים וכלי נשק. הוא היה חבר בקהילת המיניאטורות הישראלית מראשית דרכה. אותה קהילה שחבריה עורכים קרבות על פי חוקים וכללים מאוד מדויקים. בשנים הללו נהג דניאל להשתתף בפסטיבל "אייקון" השנתי למדע בדיוני ופנטזיה, ובכנסי "ביגור" השנתיים מטעם העמותה לקידום משחקי תפקידים. "...כאשר התחלנו לארגן את הכנסים הקהילתיים, תמיד רצינו שדניאל יגיע... אדם שמסוגל לגרום לכל הסובבים אותו לחייך, לזרוק בדיחה... היה תמיד מסמר הערב ובהרבה מובנים הוא עזר לקהילה הזאת להתגבש...". כתב מאיר בדף הפייסבוק של קהילת המיניאטורות הישראלית. ועומרי הוסיף: "...החוויות, הסיפורים, הציטוטים והמשחקים המטורפים שהוא המציא, היו אחת הסיבות שהיה לי כיף לבוא בכל פעם, להיגרר עם שק שינה ולישון כמו 'חורני' בכל מקום שרק אירח את הקהילה בימיה המוקדמים".

מגיל צעיר התעניין דניאל בהיסטוריה. הוא גילה עניין מיוחד בהיסטוריה הצבאית של מלחמת העולם השנייה. הוא לא נבהל מספרים עבי כרס על עליית הנאציזם, קרב סטלינגרד או הפלישה לנורמנדי, ואת כולם קרא באנגלית. כשהגיע לגיל מצוות יצאו אתו סבו וסבתו, הורי אמו, לטיול בצרפת. דניאל הוא זה שתכנן את המסלול: לחמשת חופי הפלישה בנורמנדי, שם נחתו בעלות הברית כדי להילחם בנאצים, ולקו מאז'ינו לאורך

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

סמל חלמית דניאל ז"ל

הגבול בין גרמניה לצרפת. סיפרו הסבים: "דניאל הפתיע אותנו בבקיאותו בסוגי הנשק השונים, במשוריינים ובמטוסים למיניהם... הוא הקפיד לבקר בכל מוזיאון, וזאת הייתה עבורו חוויה... בביקורנו בבית הקברות האמריקאי בחוף אומהה בנורמנדי, בו קבורים אלפי חיילים, הוא גילה מצבות עם מגן דוד ועמד לידן נפעם ונרגש".

אחד העיסוקים הבולטים של דניאל היה המוזיקה. "בשיעורי הנגינה בפסנתר ואחר כך בקלרינט היית התלמיד הכל יכול", כתבה אמו, "מורתך אמרה שמעולם לא פגשה בילד שלא צריך לומר לו דבר יותר מפעם אחת. את סולמות סול ופה למדת במהירות מרשימה כאילו נולדת לתוך זה". דניאל אהב לשיר ולנגן, ובאתר יוטיוב ניתן לראות ולשמוע קטעי נגינה ושירה שלו.

מנהל הפנימייה בה למד דניאל סיפר על פרויקט הסיום שלו: חקר השיר "הללויה" שכתב והלחין לאונרד כהן. כך כתב דניאל בתחילת עבודת החקר שלו על השיר: "הללויה! זעקתי לשמים, ישוב על כיסא המחשב בביתי. לאחר זמן רב של מחשבה ותהייה נולד במוחי הקודח הרעיון - הלל ל'הללויה'. פרויקט סיום דרכי במעון נווה צאלים בטעם של מוזיקה, נגיעה של רומנטיקה וכף גדושה של רגש. לראשונה נחשפתי לשיר 'הללויה' בגיל עשר, בסרט האנימציה 'שרק', וכבר אז הרגשתי חיבור. אך במערבולת הילדות נבצר ממני להתעמק בשיר, ולא שמעתי במשך שנים רבות. עד שיום אחד, עברתי ב'לובי בנים' בדרכי לחדרי - הרדיו פועל ללא השגחה ולפתע צלילים מוכרים נישאו בחלל החדר - ישבתי מרותק במשך זמן נגינת השיר, אוזני צמודה לרמקולים.

עוד שנים עברו, השיר נשכח ממוחי, עברתי תהליכים ואירועים רבים שעיצבו אותי ואת אישיותי במעון, חייתי את חי. ועל אף שתמיד בליבי התנגן אותו אקורד נסתר, לא היה לי עניין במוזיקה (יש לומר, כמילות השיר). עד שיום אחד ישבתי במרכז מוזיקה על המחשב, משועמם, מצוברח, עייף ונרגן. ואז, ממעמקי זכרוני, ממעמקי ליבי הסוער, צף ועלה אותו שם, אותו שם מתגלגל - אותו אקורד נסתר...".

במסיבת הסיום של שכבת כיתה י"ב בנווה צאלים, שר דניאל את "הללויה" בפני הורים, תלמידים ומורים בעיבוד שלו ובתרגום לכמה שפות. הוא ריגש את כולם. דניאל גדל להיות נער חכם וצנוע, נעים הליכות ומסתפק במועט. הוא כיבד כל אדם, מבוגר כצעיר, עזר לחלשים וידע להתחבר לכולם. דניאל בלט בשנינותו, בשמחת החיים ובחוש ההומור שלו. בכל מקום הוכיח את עצמו כמנהיג חברתי, וכמי שמהווה דוגמה לסביבתו. "היה לו כוח פנימי להעצים את האנשים סביבו, ולהביא אותם לידי ביטוי", כדברי אמו מגדה.

עם סיום לימודיו ולפני גיוסו, נסע דניאל עם משפחתו לצרפת לשבועיים. גם בטיול הזה, כמו בטיולים הקודמים, הוא הוכיח את עצמו כשותף מלא חן וחוש הומור שקורא ומתעניין בכל מה שהוא רואה ומבקר. "הוא כל כך חסר לי בכל טיול וטיול. הוא היה שותף מקסים בכל המובנים. נהגנו לקרוא יחד את מדריך הטיולים ולעיתים אף קרא לבדו והסביר לי בענווה ובחן את מה שקרא".

הוא חיכה לגיוס וציפה לשרת את המדינה. ב-18.10.2009 התגייס דניאל לצה"ל. לאמו הוא אמר: "ביום הזה נולדתי מחדש". ואכן הוא הצטיין מתחילת שירותו. דניאל שובץ לחיל המשטרה הצבאית וכבר בטירונות אותר כמתאים לפיקוד ונשלח, טרם הסתיימה הטירונות, לקורס מפקדי כיתות. בסיום הקורס שירת כמ"כ טירונים בבה"ד 13.

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

סמל חלמית דניאל ז"ל

דניאל היה שבע רצון משירותו, אהב את היחידה והיה אהוד כמפקד וכחבר. מתוך הספדו של שי מפקדו: "היית בשבילי לא רק פקוד שעושה את עבודתו באהבה, עם ניצוץ בעיניים שנראה כל יום מחדש. היית בשבילי אח קטן, שנתן לי בכל יום את הדלק להמשיך לפקד ולתפקד כאן בפש"ץ (פלוגת שוטרים צבאיים). עשית זאת בשקט. רכשת כבוד עצום לכל סובביך. חיבתך, תמכת, הצחקת וחילקת חיוכים מבלי לבקש שום תמורה. דמותך כמפקד, שנינותך, רגישותך ואצילותך ליוו אותנו לכל אורך הדרך ונגעו בכלם... היית מורה דרך לעמיתים ולפקודים, דאגת לחנוך אותם ולהובילם לדרך הנכונה, לערכים, למוסר ולעבודה קשה."

ליאור, חיילת של דניאל, סיפרה על מקרה בו הייתה חולה, ולהפתעתה הביא לה דניאל את הגיטרה שלו: "עצם הידיעה שהמפקד שלך נותן לך את הגיטרה שלו שכל כך חשובה לו, שתנגני קצת, רק בשביל שתעלי חיוך ושתרגישי קצת יותר טוב, מעידה על כך שהוא סומך עלייך ושבאמת אכפת לו ממך... את הכוח והמוטיבציה להתמודד עם התפקיד הלא פשוט שיש לי לקחתי ממך, דניאל. הרצון והשאיפה להגיע הכי רחוק באו מהזכות להסתכל עליך וללמוד ממך."

סמל דניאל חלמית נפל בעת מילוי תפקידו ביום י"ז בתמוז תשע"א (19.7.2011). בן עשרים בנופלו. הוא הובא למנוחת עולמים בבית העלמין הצבאי בהר הרצל, ירושלים. הוא הותיר אחריו משפחה חבולה ודואבת: אם, אחות, סבתא וסבא ובן זוגה של האם שהיה לו לאב מגיל עשר.

אוהד, מנהל הפנימייה בה למד, ספד לדניאל: "אנו עומדים כאן היום כואבים וחסרים. זה מאוד טבעי, כשיש לנו משהו טוב אנו רוצים ממנו עוד ועוד. הייתי רוצה שדניאל ימשיך להיות כאן ולתת לעולם את היופי, החום, ההומור והאהבה שכל כך היו בו ושאותם העניק בכמויות כה גדולות ובנדיבות רבה. הייתי רוצה שזה לא ייפסק, אך זה הסתיים. אין נחמה, אבל יש ידיעה שאני מזכיר לעצמי אותה מאז אתמול - הוא היה כאן עשרים שנה. אנחנו שהכרנו אותו זכינו במתנה גדולה, והמתנה הזו תישאר בכל אחד ואחת מאתנו. היא לא תסתיים."

דניאל, עמיתה לשירות הצבאי וחברה קרובה, ספדה לו: "דניאל, היום אנחנו עומדים כאן ומכבדים אותך בפעם האחרונה כמו שמגיע לך, לבן אדם שאתה - מלאך. ילד שהעיניים שלו קורנות מאושר, שהשפתיים שלו מחייכות תמיד, שהלחיים שלו סמוקות ושהצחוק שלו מתגלגל ואוהב. היום אנחנו מכבדים את האהבה האינסופית, את הנתינה, ההקרבה, הרצון הטוב, הרצינות, האכפתיות, הקרבה, העזרה הבלתי פוסקת, החוכמה, השנינות, הגדולה, האומץ, הרגישות והטוב שבך. האנשים פה מסביבך דניאל הם אנשים שנגעת בהם, ועשית זאת בצורה טבעית לחלוטין. לא היית צריך להתאמץ כלל. זה ניכר אצלך באצילות, בחן, בהומור, בבן אדם היקר שאתה... הלכת מבלי לומר שלום ואני לא מוכנה להיפרד. היית בן, חבר, חייל, מפקד, פקוד, שכל אחד מאחל לעצמו... אני נפרדת ממך, אבל זו לא פרידה סופית. תמיד תהיה אתי בלב, בראש ובכל מקום אליו אלך."

בר, ששירתה עם דניאל, כתבה באוגדן לזכרו: "אהוב שלי, היית לי מודל לחיקוי ולהערצה... אהוב שלי, היית אדם יקר... אני בטוחה שראית מלמעלה כמה אנשים באו לכבד אותך בהלוויה. אני לא אשכח אותך אף פעם, אני לא אשכח את מה שלימדת אותי, את הדרך שבה האמנת. את הכול אני אנחיל לחיילים שלי... והם יידעו מי היה דניאל חלמית ואיזה

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

סמל חלמית דניאל ז"ל

בן אדם הוא היה!"
ליאור, חברתו של דניאל מתקופת לימודיו בפנימייה, כתבה: "אני מתה לראות אותך. אבל אם הכי טוב שאני יכולה לקבל זה אותך בחלומות שלי, אז בסדר, זה מספיק טוב... אולי אני נשמעת הוזה והזויה, אבל אני לא יכולה כבר לחכות לתחיית המתים. יש לי מלא דברים להגיד לך. אבל אם ייצא לנו לדבר בחלום זה מספיק טוב... אתה כל כך חי שזה לא יאומן. גם כשאתה לא נמצא - אתה נמצא".

וקרן אחותו של דניאל כתבה: "...אני לא מפסיקה לחשוב עליך, גם בסיטואציות שאין להן שום קשר אליך, אתה כל הזמן בראש שלי. כשנולדת כרתנו ברית, שאתה ואני זה ל- 90 השנים הקרובות, שאתה ואני נהיה זה לצד זה, נתמוך ונאהב, שאתה ואני נהיה ביחד אחרי כולם. עכשיו נשארתי לבד... הזמן בורח לי מבין הידיים. אני לא מצליחה להבין בלב, שאתה כבר לא כאן. החיים ממשיכים ואתה לא כאן. יכול להיות דבר כזה? יכול להיות שאתה דניאל מת, והכול ממשיך? אני מבינה את זה בראש אבל אני עוד לא מעכלת, אני עוד לא השלמתי עם זה. אני רוצה אותך חזרה דניאל. אני רוצה שתבוא איתי בימי שישי בערב, אני רוצה לריב אתך, אני רוצה שאתה ואני נצחק ביחד עם אמא על חלוקת הירושה. אני רוצה להתקשר אליך כי מצאתי עכביש ענק בבית ואחרי שתסלק אותו תקבל בירה בתמורה. אני רוצה ללכת אתך לקנות לך בגדים ולהסביר לך שאתה לא יכול ללכת לעיר עם מכנסי פיג'מה וקרוקס, ולראות את המבט התמים שלך שפשוט לא מבין מה הסיפור. אני רוצה אותך חזרה. אני מתגעגעת לפרצופים שאתה עושה לי, לבדיחות המשונות שלך. אתה הילד הכי צנוע, הכי מדהים, הכי משונה והכי מיוחד שאני מכירה".

ברשת החברתית פייסבוק נפתח דף לזכרו של דניאל שבו בני משפחה וחברים משתפים בזכרונות ובתמונות. מדי שנה ביום השנה לנפילתו של דניאל, אחרי האזכרה בבית העלמין, בני המשפחה, החברים והמפקדים מתכנסים בבית המשפחה בירושלים לערב התייחדות עם זכרו, ושרים יחדיו, בליווי גיטרות ואורגנית, את השירים שאהב לנגן ולשיר.

האתר לזכרו של דניאל: <http://www.danielhalamit.022.co.il>